

Arrest

nr. 77 637 van 20 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 28 oktober 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf omwille van medische redenen. Volgens de verwerende partij is deze aanvraag op 3 februari 2009 ontvankelijk verklaard.

Op 30 november 2011, met kennisgeving op 14 december 2011, verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.10.2008 werd ingediend door:

A., D.S. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Irak

geboren te Bager op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 03.02.2009, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet aanvaard worden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

De arts-adviseur stelt in zijn verslag dat uit de door betrokkene voorgelegde medische attesten blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening waarvoor hij medicamenteus behandeld wordt. Verdere behandeling en opvolging is noodzakelijk.

Betrokkene kan reizen en er blijkt geen medische noodzaak aan mantelzorg.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de behandlings- en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland van betrokkene, zijnde Irak.

Uit het verslag van de arts-adviseur en de gegevens opgenomen in het administratief dossier van betrokkene blijkt dat de nodige medicatie, behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Irak.

De arts-adviseur komt dan ook tot de conclusie dat de aandoeningen van betrokkene, hoewel hij lijdt aan een problematiek die kan beschouwd worden als aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de nodige medicatie, behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Irak.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in het herkomstland, zijnde Irak.

Irak kent een systeem van openbare en private ziekenhuizen. Betrokkene kan voor zijn aandoening terecht in het dichtstbijzijnde publieke ziekenhuis. De geneesmiddelen verschaft in publieke ziekenhuizen worden meestal niet in rekening gebracht aan kwetsbare personen. Of is de kostprijs van een doktersbezoek, het kopen van medicijnen, labokosten beperkt tot 0.28 euro.

Verder legt betrokkene geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Irak — het land waar hij tenslotte meer dan 25 jaar verbleef — geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en voor (tijdelijke) financiële hulp.

Verder kan betrokkene beroep doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïnteratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven

Dit alles in overweging genomen bestaat er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar Irak.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste en tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van "artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 ; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel; 2) Schending van de rechten van de verdediging."

De middelen luiden als volgt:

"DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, door verzoeker ingediend op 28 oktober 2008, ontvankelijk is doch ongegrond om reden dat uit de door verzoeker voorgelegde medische verslagen geen aandoening in zijn hoofde zou blijken die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen behandeling in het herkomstland is.

TERWIJL verzoeker bij zijn aanvraag dd. 28 oktober 2008 en navolgend schrijven dd. 27 juli 2011 enkele medische verslagen (o.a. dd. 24 oktober 2008 en dd. 25 juli 2011) had voorgelegd waaruit voldoende bleek dat hij wel degelijk lijdt aan enkele medische aandoeningen die van die aard zijn dat een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat uit de voorgelegde medische attesten niet zou blijken dat verzoeker zou lijden aan een medische aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 28 oktober 2008 en navolgend schrijven zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Vooreerst houdt de bestreden beslissing een duidelijke schending in van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker heeft de bestreden beslissing niet integraal ontvangen.

Op het Stadsbestuur van Leuven ontving hij slechts de eerste bladzijde van de bestreden beslissing en tevens de bladzijde waarop zijn handtekening vermeld staat (als bewijs van de ontvangst dd. 14/12/2011).

Elke andere tussenliggende bladzijde(n) heeft hij niet meegekregen.

Onderaan bladzijde 1 van de bestreden beslissing staat het volgende geschreven :

"Irak kent een systeem van openbare en private ziekenhuizen.

Betrokkene kan voor zijn aandoening terecht in het dichtstbijzijnde publieke ziekenhuis.

De geneesmiddelen verschaft in publieke ziekenhuizen worden meestal niet..."

De rest van deze motivering in de bestreden beslissing is voor verzoeker niet gekend, aangezien verzoeker de ontbrekende bladzijde van de bestreden beslissing niet heeft meegekregen.

Verweerder baseert zich in de bestreden beslissing op een weigeringsmotief, en dit zonder aan verzoeker de integrale bestreden beslissing mee te delen.

Op die manier wordt aan verzoeker en aan zijn behandelende arts de mogelijkheid ontnomen om kennis te nemen van de integrale inhoud van de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing ; deze te onderzoeken en om vervolgens na te gaan of verweerder op een afdoende wijze rekening heeft gehouden met alle door verzoeker voorgelegde medische verslagen alsook alle andere omstandigheden (waaronder de vraag naar de toegankelijkheid van de medische zorgen in het herkomstland).

Aangezien het voor verzoeker onduidelijk is op welke grondslagen verweerder zijn beslissing heeft gebaseerd , is het duidelijk dat de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht schendt.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat medische zorgen toegankelijk zijn voor verzoeker in het herkomstland, maar verzoeker heeft er het raden naar deze argumenten.

Verzoekers rechten van de verdediging worden geschonden omdat hij de weigeringsmotieven, waarop verweerder de bestreden beslissing heeft gebaseerd, inhoudelijk niet kan verifiëren laat staan dat hij deze aan enige kritiek zou kunnen onderwerpen.

Ten tweede kan aan de hand van de door verzoeker voorgelegde verslagen wel degelijk worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan hij lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk , met name dat een regelmatige opvolging door o.a. een psychiater, psycholoog en huisarts noodzakelijk is.

Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat.

Uit de diverse door verzoeker voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegrond verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Ten derde blijkt uit de door verzoeker voorgelegde verslagen dat een medische behandeling van verzoeker momenteel lopende is en dat er tevens nog medische behandelingen voorzien zijn.

Als uit de verslagen van zijn behandelende arts blijkt dat er medische behandelingen lopende zijn en dat verdere medische behandelingen noodzakelijk zijn ; dan zou dit redelijkerwijze moeten kunnen volstaan.

De ambtenaar-geneesheer beperkt zich in zijn advies dd. 3 november 2011 , waarop verweerder zijn weigeringsbeslissing dd. 30 november 2011 heeft gebaseerd, hoofdzakelijk tot het louter verwijzen naar de voorgelegde medische verslagen, om daarvan vervolgens een uiterst summiere samenvatting te geven.

In zijn advies dd. 3 november 2011 beperkt de arts-attaché zich tot het geringschatten van de inhoud van de medische verslagen (m.n. dd. 24 oktober 2008) van de behandelende arts van verzoeker, waarin de behandelende arts waarschuwde dat een terugkeer naar het herkomstland een direct gevaar inhield voor het leven van verzoeker.

Ten vierde schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Door verzoeker niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat in strijd was met medische verslagen van verzoekers behandelende arts en minstens voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur , waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de medische verslagen van verzoekers arts tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoeker minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen.

Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar geneesheer dd. 3 november 2011, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren.

Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had hij bij verzoeker of bij zijn arts specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid van verzoeker om te reizen naar Irak; gelet op zijn medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide; of verzoeker onderwerpen aan een medisch onderzoek om zijn actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

De arts-attaché raadpleegde geen deskundige , noch werd er gecorrespondeerd met de geraadpleegde arts van verzoeker, aangaande de actuele gezondheidsproblemen van verzoeker.

De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze de door verzoeker voorgelegde verslagen tegengesproken.

De medische toestand van verzoeker is wel degelijk ernstig en werd in erge mate onderschat.

Het plotse staken van de lopende medische behandeling is levensbedreigend.

Verweerder heeft ten onrechte de door verzoeker voorgelegde medische verslagen op een niet-onderbouwde wijze weerlegd.

Ten vijfde kan verweerder onmogelijk een deugdelijk onderzoek gevoerd hebben naar de toegankelijkheid van de medische zorgen in verzoekers herkomstland.

Verweerder heeft daarbij o.a. verzoekers persoonlijke situatie in Irak verkeerd beoordeeld.

Verzoeker is in België aangekomen in september 2005.

Sinds zijn aankomst in België tot op heden, heeft verzoeker het Belgisch grondgebied nooit verlaten.

Gezien de langdurige afwezigheid van verzoeker uit Irak, is verzoeker van mening dat de feitelijke voorstelling inzake de beschikbaarheid toegankelijkheid en betaalbaarheid van de noodzakelijke (en aangepaste) medische zorgen in Irak zoals door verweerder weergegeven geenszins overeenstemt met de werkelijkheid, integendeel.

Verweerder is tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht door geen correcte beschrijving te geven van de toegankelijkheid in Irak van de medische zorgen voor verzoeker die kampt met ernstige psychische moeilijkheden.

Verweerder is tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht.

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.)."

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In een eerste onderdeel stelt verzoeker als zou de formele motiveringsplicht zijn geschonden om reden dat hij geen kennis kreeg van de volledige tekst van de bestreden beslissing, enkel blad 1 en blad 3, zodat blad 2 hem niet zou zijn ter kennis gebracht.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het door de stad Leuven op 14 december 2011 ter kennis gebrachte exemplaar en overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk drie pagina's bevat, zoals blijkt uit het stuk gehecht aan huidige nota.

Verzoeker kan niet worden gevolgd wanneer hij meent te moeten stellen slechts twee bladzijden ter kennis te hebben gekregen. Hij kan evenmin staande houden als zouden zijn rechten op verdediging zijn geschonden.

Verzoeker beschikte over dertig dagen om de thans voorliggende procedure in te leiden. Hij had ruimschoots de tijd om desgevallend bij het stadbestuur aan te kloppen om zijn opmerking mbt de onvolledigheid van het document ter kennis te brengen. Verzoeker merkt immers zelf op dat bij eerste lectuur de afwezigheid van een tweede bladzijde opvalt.

In iedere hypothese brengt hij niet het bewijs van de onvolledigheid van de ter kennis gebrachte beslissing.

Het onderdeel houdende de schending van de formele motiveringsplicht en van het recht op verdediging mist daardoor iedere ernst.

In een tweede onderdeel verwijst hij naar de door hem voorgelegde verslagen waaruit zou moeten blijken dat gespecialiseerde opvang noodzakelijk is, met name door een psychiater, een huisarts en een psycholoog.

In een derde onderdeel benadrukt hij dat een medische behandeling lopende is en dat verdere medische behandelingen noodzakelijk zijn.

Ten derde en ten vierde meent hij als zou het recht op verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn geschonden Omdat hij niet werd onderworpen aan een medisch onderzoek en ten vijfde zou geen ernstig onderzoek zijn gevoerd naar de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden op het tweede en derde onderdeel dat uit het advies van 3 november 2011 naar behoren blijkt dat de arts-attaché wel degelijk kennis heeft genomen van de twee medische getuigschriften die door verzoeker werden voorgelegd, te weten een van 24 oktober 2008 en een attest van 25 juli 2011.

De arts- attaché komt tot zijn besluit, in de allereerste plaats op basis van zijn opleiding als arts-geneesheer. De door hem vergaarde kennis laat hem toe de juiste betekenis in te schatten van de in de medische getuigschriften weergegeven informatie.

Zonder daaromtrent in de plaats te treden van de adviesverstrekker, poneert de verwerende partij dat de arts-attaché als parameters o.m. de beschrijving van de pathologie in ogenschouw zal nemen en de aard van de voorgeschreven medicatie.

Noch verzoeker, noch de beslissing nemende ambtenaar bezit de kwalificaties om een medisch advies te beoordelen.

Het komt diezelfde arts-attaché toe om te bepalen of de ter zijner beschikking gestelde informatie, in casu, de medische attesten, volstaan om een advies te verlenen.

Zo hij niet voldoende werd geïnformeerd, kan hij de aanvrager aan verder medisch onderzoek onderwerpen, zoals wettelijk bepaald in artikel 9ter, §1, lid 5 in fine van de wet van 15 december 1980 voormeld.

Verzoeker kan zich niet beperken tot de persoonlijke bewering als zou het advies van de arts-attaché foutief zijn. Nog minder kan er worden van uitgegaan als zou dat advies foutief zijn omdat bepaalde

conclusies die worden getrokken door de behandelende arts, niet worden onderschreven in het advies van de arts-attaché.

De voorgelegde pathologie wordt niet in vraag gesteld. De beoordeling van de beschikbaarheid en van de toegankelijkheid verschilt in die zin dat de door verzoeker voorgelegde medische getuigschriften een mening bevatten van de behandelende arts ivm terugkeer naar het land van herkomst, terwijl het advies van de arts-attaché ivm die terugkeer werd gegeven aan de hand van objectief controleerbare informatie, zoals die blijkt uit het advies van 3 november 2011 en de bestreden beslissing van 30 november 2011.

Er kan dienvolgens evenmin worden gewag gemaakt van schending van de rechten van verdediging.

Het tweede, derde, vierde en vijfde onderdeel missen iedere ernst.

Het eerste en tweede middel missen iedere ernst.”

2.1.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat het beginsel van de rechten van de verdediging in principe niet van toepassing is op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratief-rechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). De verzoekende partij kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

In de mate dat de verzoekende partij voorhoudt dat de kennisgeving gebrekkig is omdat volgens haar slechts een gedeelte van de bestreden beslissing werd ter kennis gegeven heeft een gebrek in de kennisgeving geen invloed op de wettigheid van de bestreden beslissing. Een dergelijk gebrek kan dan ook niet leiden tot de vernietiging van de bestreden akte (RvS 23 februari 2005, nr. 141.068). Een eventueel gebrek in de kennisgeving tast de wettigheid van de beslissing niet aan (RvS 16 februari 2004, nr. 128.173).

Het aangevoerde gebrek in de kennisgeving heeft verzoekende partij bovendien niet verhinderd om een ontvankelijk beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Waar de verzoekende partij de schending van haar rechten van verdediging opwerpt omdat haar de mogelijkheid is ontnomen om kennis te nemen van de gehele inhoud van de bestreden beslissing, kan deze redenering niet gevolgd worden. De verzoekende partij had de mogelijkheid contact op te nemen met de verwerende partij om de voorgehouden gebrekkige kennisgeving te signaleren en kon bovendien, na het neerleggen van het verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen desgevallend kennis nemen van de hele beslissing in het administratief dossier en kon, binnen de beroepstermijn, indien nodig nog een tweede verzoekschrift in beroep neerleggen op voorwaarde dat de verzoekende partij niet de laatste dag afwachtte om beroep aan te tekenen. In het verzoekschrift geeft de verzoekende partij geen redenen aan waarom zij niet eerder haar verzoekschrift neerlegde en toont zij evenmin aan dat zij de verwerende partij heeft gecontacteerd om kennis te nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij toont geen schending van haar rechten van verdediging aan in het kader van huidig beroep.

Ten overvloede toont de verzoekende partij evenmin aan welke andere elementen zij of haar arts zouden hebben aangevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen indien een volledige bestreden beslissing ter kennis was gegeven.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat op basis van de beschikbare medische gegevens de arts-attaché stelt dat de door de verzoekende partij aangehaalde medische aandoeningen, hoewel deze beschouwd kunnen worden als aandoeningen die een reëel

risico kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst aangezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in het land van herkomst, met name Irak. Er wordt in de bestreden beslissing verder op gewezen dat de arts-attaché stelt dat de verzoekende partij kan reizen. Er wordt vervolgd dat haar aandoeningen medicamenteus behandeld worden in België en dat medicatie of vervangende medicatie beschikbaar is in Irak, waar er ook psychiatrische opvolging en behandeling mogelijk is. Voorts blijkt uit het verslag van 24 oktober 2008 van dokter S. Y. dat de verwachte duur van de behandeling geraamd wordt op *“maximum 3 jaar”*. Er wordt geconcludeerd dat niet blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en dat niet blijkt dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of van gewoonlijk verblijf omdat opvolging en behandeling beschikbaar zijn in Irak. Er is vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen terugkeer naar Irak.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd, en zich alleszins in het administratief dossier bevindt, verwijst naar informatie van 5 april 2011 afkomstig van de Belgische ambassade en verwijst naar websites, waarvan de verzoekende partij niet ontkent dat zij er kennis kan van nemen. Vervolgens worden in dit medisch advies de voornaamste elementen uit voornoemde documenten aangehaald om te stellen dat de aangehaalde medicamenteuze behandeling beschikbaar is in het land van herkomst en dat de behandeling en opvolging door een specialist eveneens beschikbaar zijn. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Aangezien in het medisch advies, dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd, de essentiële elementen zijn opgenomen hetzij deze minstens kenbaar zijn door inzage in het administratief dossier, zodat deze elementen die geleid hebben tot de bestreden beslissing, opgenomen zijn in de motivering, kan de verzoekende partij allerminst voorhouden als zou zij de inhoud van de bestreden beslissing niet kennen en bijgevolg niet in staat zijn de inhoud te toetsen. Van de verwerende partij eisen dat ze nog meer bijzonderheden verschaft – bovenop de verschillende elementen die al aangegeven worden in de bestreden beslissing – omtrent de reden waarom ze besluit tot het niet toekennen van een machtiging tot verblijf zou erop neerkomen dat zij ertoe verplicht wordt de motieven van de motieven van haar besluit te geven. De wettelijke verplichting tot uitdrukkelijke motivering houdt zulks niet in (RvS 14 april 2006, nr. 157.584).

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Vooreerst merkt de verzoekende partij op dat zij wel degelijk enkele objectieve en verifieerbare medische verslagen heeft voorgelegd aangaande haar medische aandoeningen. Uit deze medische verslagen kon volgens haar worden afgeleid dat een medische behandeling lopende was en gespecialiseerde opvolging noodzakelijk is. De verzoekende partij is van mening dat de medische aandoeningen waaraan zij lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat zijn. Deze redenering kan niet gevolgd worden.

Uit het medisch advies dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd, blijkt dat de ambtenaar-geneesheer tot de conclusie kwam dat de verzoekende partij lijdt aan aandoeningen die *“kunnen beschouwd worden als een ernstige medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld wordt, (...)”*. Uit deze bewoordingen blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer van mening was dat op basis van de medische verslagen die de verzoekende partij heeft voorgelegd, blijkt dat zij lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld of opgevolgd wordt. Hieruit blijkt dat de ambtenaar-geneesheer dus de medische aandoening niet heeft *“geringschat”* en dat hij ook van mening is dat deze aandoening van die aard is dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is. De ambtenaar-geneesheer besluit wel dat de verzoekende partij voor deze aandoeningen kan worden behandeld in Irak.

De verzoekende partij stelt verder dat uit de door haar voorgelegde medische verslagen blijkt dat een gegrondverklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat op het moment van de bestreden beslissing duidelijk bepaalde dat *“De vreemdeling [...] alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte dient over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”* Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich heeft gebaseerd op het verslag van de ambtenaar-geneesheer en dat deze laatste rekening heeft gehouden met alle door verzoeker bijgebrachte medische verslagen. De verwerende partij oordeelde dat er aan de verzoekende partij geen verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kon worden toegestaan. Het loutere feit dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat uit de voorgelegde medische verslagen blijkt dat zij momenteel medisch behandeld wordt, dat er tevens nog medische behandelingen voorzien zijn en dat als haar behandelende artsen dit bevestigen dit redelijkerwijze moet kunnen volstaan. Daargelaten de vaststelling dat een verslag van de arts van de verzoekende partij meent dat op het ogenblik van het opstellen van haar medisch attest meent dat de duur van de behandeling maximum drie jaren is, termijn die verstreken was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, wordt erop gewezen dat het advies van de ambtenaar-geneesheer stelt dat *“blijkt dat betrokkene lijdt aan een depressie, angst en slapeloosheid (...) gezien opvolging en behandeling zijn in Irak.”* De gemachtigde van de staatssecretaris, die vaststelde dat de verzoekende partij een behandeling nodig had, heeft daarom de behandelingsmogelijkheden voor verzoeker in Irak onderzocht en is nagegaan of deze voor hem toegankelijk zijn. Het feit dat verzoeker zijn behandeling reeds heeft aangevat, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing en maakt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris hem een verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet diende toe te staan.

Ten slotte stelt de verzoekende partij in haar eerste en tweede middel dat de motivering in de bestreden beslissing in tegenstrijd is met de door haar neergelegde medische verslagen. Deze tegenstrijdigheid kan niet worden teruggevonden en de verzoekende partij legt deze niet uit.

Door louter opnieuw te verwijzen naar de neergelegde medische attesten die reeds beoordeeld werden door de ambtenaar-geneesheer toont de verzoekende partij niet aan dat dit oordeel in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is of steunt op een foutieve feitenvinding. Bovendien heeft de arts-attaché vastgesteld dat verdere behandeling nodig is en wordt daarmee rekening gehouden in de bestreden beslissing.

Uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer, dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd hetzij minstens kon ingezien worden in het administratief dossier, blijkt dat hij bij de beoordeling van de gezondheidsproblemen van de verzoekende partij rekening heeft gehouden met al deze stukken en dat hij tot de conclusie komt dat vanuit medisch standpunt de medische problematiek van de verzoekende partij, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Irak. Derhalve is vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Irak.

Zoals hiervoor reeds werd uiteengezet, is de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het komt aldus niet aan de Raad toe om een opportuiniteitsonderzoek te doen over de door de verzoekende partij aangebrachte medische attesten. De verwerende partij heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd op het verslag van de ambtenaar-geneesheer die zoals hiervoor reeds werd uiteengezet rekening heeft gehouden met alle door de verzoekende partij bijgebrachte stukken. De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting in haar verzoekschrift niet aan dat het kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om zich bij het nemen van de bestreden beslissing te baseren op het verslag van de ambtenaar-geneesheer die daarenboven rekening hield met alle door de verzoekende partij bijgebrachte stukken. De verwerende partij is bij het nemen van de bestreden beslissing uitgegaan van een volledige en correcte feitenvinding.

Waar het verzoekschrift stelt dat de verwerende partij de mogelijkheid had om de verzoekende partij aan een medisch onderzoek te onderwerpen, dat dit ongetwijfeld een ander licht had geworpen op de zaak, maar dat zij dit ten onrechte heeft nagelaten, verwijst de Raad nogmaals naar het advies van de ambtenaar-geneesheer waaruit duidelijk blijkt dat de door haar aangebrachte medische stukken grondig werden onderzocht en waaruit duidelijk blijkt dat de toestand in Irak grondig werd nagegaan. Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat het bovendien tot de discretionaire bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer behoort om te beslissen de verzoekende partij al dan niet nog aan een bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen, hetzij bijkomend informatie te winnen bij een deskundige of de artsen van de verzoekende partij. In casu oordeelde deze dat dit niet nodig was om tot een beslissing te komen. Het komt niet toe aan de Raad om deze medische beoordeling over te doen.

Voorts leidt de bestreden beslissing niet tot het plotse staken van de behandeling van de verzoekende partij nu behandeling mogelijk is in Irak. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat het gevoerde onderzoek niet deugdelijk is. De concrete gegevens van het onderzoek worden niet weerlegd. Evenmin legt de verzoekende partij uit waarin de beschrijving van de toegankelijkheid van de medische zorgen voor de verzoekende partij in Irak tekortschiet en waarom de langdurige afwezigheid van de verzoekende partij in Irak de toegankelijkheid en betaalbaarheid van de medische zorgen aldaar zou beïnvloeden.

Ten overvloede merkt de Raad op dat in zoverre de verzoekende partij met haar uiteenzetting in het eerste en tweede middel tracht een nieuwe beoordeling van haar verblijfsrecht te verkrijgen, dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of steunend op een foutieve feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. In casu toont de verzoekende partij niet aan dat werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding zodat kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Waar verzoekster ten slotte de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert, verwijst de Raad naar de bespreking van het vierde middel.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

2.2.1. De verzoekende partij voert een derde middel aan dat als volgt luidt:

“Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Uit de door verzoeker bij zijn aanvraag dd. 28 oktober 2008 en navolgend schrijven (dd. 27 juli 2011) bleek dat een adequate medische behandeling in zijn herkomstland niet toegankelijk is voor verzoeker, waardoor een terugkeer onmogelijk is.

Een plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding en een gedwongen terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst, houdt dan ook een schending in van artikel 3 E.V.R.M.

Artikel 3 van het E.V.R.M. bepaalt het volgende :

Artikel 3 : Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Een terugkeer naar zijn land van herkomst is -minstens in de huidige omstandigheden- in die optiek voor verzoeker totaal niet aangewezen.

Gelet op deze moeilijke omstandigheden is het dan ook van belang dat de verdere noodzakelijke medische behandelingen in België kunnen blijven voortgezet worden.

Gelet op de kwetsbare toestand van verzoeker houdt een terugkeer naar Irak wel degelijk gezondheidsrisico's in voor hem gezien de lopende medische hulpverlening alsdan in het gedrang komt.”

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet aannemelijk maakt als zou hij in het land van herkomst niet kunnen worden geholpen op medisch vlak. In de bestreden beslissing wordt hem gewezen op de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling alsmede op de praktische bijstand die hij kan genieten door beroep te doen op het REAB programma van de internationale organisatie voor migratie.

Er wordt ook gewezen op de jeugdige leeftijd van verzoeker en zijn vijftientig jaar verblijf in het land van herkomst, waardoor het weinig aannemelijk is als zou hij zich beter kunnen laten omringen in een vreemd land, dan in het land waar hij geboren en getogen is.

Het derde middel mist iedere ernst.”

2.2.3. Er dient opgemerkt te worden dat verzoeker om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een loutere verklaring van verzoeker volstaat op zich niet om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM vast te stellen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij verwijst naar haar gezondheidstoestand, naar het feit dat zij niet in staat is om te reizen, naar het feit dat volgens haar een adequate medische behandeling in haar herkomstland voor haar niet toegankelijk is en naar de lopende medische hulpverlening die zij nu ontvangt. De verzoekende partij toont hiermee echter niet aan dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Uit de bespreking van het eerste en tweede middel is reeds gebleken dat de arts-attaché heeft geoordeeld dat de verzoekende partij wel kan reizen en dat een loutere verwijzing naar de medische attesten die reeds aan het oordeel van de arts-attaché werden onderworpen, hieraan geen afbreuk doet. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft eveneens de behandelmogelijkheden voor de verzoekende partij in Irak onderzocht en is nagegaan of deze voor haar toegankelijk zijn en is tot de conclusie gekomen dat de toegankelijkheid van de zorgen in het land van herkomst voor verzoeker gegarandeerd is, en dat deze medische zorgen, behandeling en opvolging, er ook beschikbaar zijn.

Voorts blijkt uit de vreemdelingenwet zelf en haar parlementaire voorbereiding dat de begrippen uit artikel 9ter met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moeten verbonden worden.

In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principiearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

“42. In summary, the Court observes that since D. v. the United Kingdom, it has consistently applied the following principles.

Aliens who are subject to expulsion cannot in principle claim any entitlement to remain in the territory of a Contracting State in order to continue to benefit from medical, social or other forms of assistance and services provided by the expelling State. The fact that the applicants circumstances, including his life expectancy, would be significantly reduced if he were to be removed from the Contracting State is not sufficient in itself to give rise to a breach of Article 3. The decision to remove an alien who is suffering from a serious mental or physical illness to a country where the facilities for the treatment of that illness are inferior to those available in the Contracting State may raise an issue under Article 3, but only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food shelter or social support.

43. The Court does not exclude that there may be other very exceptional cases where the humanitarian considerations are equally compelling. However, It considers that It should maintain the high threshold set in D. v. the United Kingdom and applied in its subsequent case-law, which it regards as correct in principle, given that in such cases the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with in the receiving country.

44. Although many of the rights it contains have implications of a social or economic nature, the Convention is essentially directed at the protection of civil and political rights (Airey v. Ireland, judgment of 9 October 1979, Series A n°. 32, § 26). Furthermore, inherent in the whole of the Convention is a search for a fair balance between the demands of the general interest of the community and the requirements of the protection of the individuals fundamental rights (see Soering v. the United Kingdom, judgment of 7 July 1989, Series A n°. 161, § 89). Advances in medical science, together with social and economic differences between countries, entail that the level of treatment available in the Contracting State and the country of origin may vary considerably. While It is necessary, given the fundamental importance of Article 3 of the Convention system, for the Court to retain a degree of flexibility to prevent expulsion in very exceptional cases,

Article 3 does not place an obligation on the Contracting State to alleviate such disparities through the provision of free and unlimited health care to all aliens without a right to stay within its jurisdiction. A finding to the contrary would place too great a burden on the Contracting States.

45. Finally, the Court observes that, although the present application, in common with most of those referred to above, is concerned with the expulsion of a person with an HIV and AIDS-related condition, the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious, naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduced life expectancy and require specialized medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost.”

Vervolgens past het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zetelend in Grote Kamer deze principes toe op de hem voorliggende zaak.

“4. Application of the above principles to the present case

46. The Court observes at the outset that, although the applicant applied for, and was refused, asylum in the United Kingdom, she does not complain before the Court that her removal to Uganda would put her at risk of deliberate, politically motivated ill-treatment. Her claim under Article 3 is based solely on her serious medical condition and the lack of sufficient treatment available for it in her home country.

47. In 1998 the applicant was diagnosed as having two AIDS defining illnesses and a high level of immunosuppression. As a result of the medical treatment she has received in the United Kingdom her condition is now stable. She is fit to travel and will remain fit as long as she continues to receive the basic treatment she needs. The evidence before the national courts indicate however, that if the applicant were to be deprived of her present medication her condition would rapidly deteriorate and she would suffer ill-health, discomfort, pain and death within a few years (see paragraphs 14-17 above).

48. According to information collated by the World Health Organization (see paragraph 19 above), antiretroviral medication is available in Uganda, although through lack of resources it is received by only half of those in need. The applicant claims that she would be unable to afford the treatment and that it would not be available to her in the rural area from which she comes. It appears that she has family members in Uganda, although she claims that they would not be willing or able to care for her if she were seriously ill.

49. The United Kingdom authorities have provided the applicant with medical and social assistance at public expense during the nine-year period it has taken for her asylum application and claims under Articles 3 and 8 of the Convention to be determined by the domestic courts and this Court. However, this does not in itself entail a duty on the part of the respondent State to continue so to provide for her.

50. The Court accepts that the quality of the applicant's life, and her life expectancy, would be affected if she were returned to Uganda. The applicant is not, however, at the present time critically ill. The rapidity of the deterioration which she would suffer and the extent to which she would be able to obtain access to medical treatment, support and care, including help from relatives, must involve a certain degree of speculation, particularly in view of the constantly evolving situation as regards the treatment of HIV and AIDS worldwide.

51. In the Court's view, the applicant's case cannot be distinguished from those cited in paragraphs 36-41 above. It does not disclose very exceptional circumstances, such as in *D. v. the United Kingdom* (cited

above), and the implementation of the decision to remove the applicant to Uganda would not give rise to a violation of Article 3 of the Convention."

De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. De zaak *N. vs. The United Kingdom* handelde over de uitzetting van een hiv-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote kamer, *N. vs. Verenigd Koninkrijk*, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, *N. t. Verenigd Koninkrijk*, § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door *D. vs. The United Kingdom* werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. In casu oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda – al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden – en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het Hof onderhevig aan een bepaalde graad van speculatie. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* te behouden. In *D. vs. The United Kingdom* waren de zeer uitzonderlijke omstandigheden volgens het Hof: "*only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support.*"

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds *D. vs. The United Kingdom* geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het betoog van de verzoekende partij maakt de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich heeft gebaseerd op het verslag van de ambtenaar-geneesheer en dat deze laatste rekening heeft gehouden met alle door de verzoekende partij bijgebrachte medische verslagen. De verwerende partij oordeelde dat er aan de verzoekende partij geen verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kon worden toegestaan. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

2.3.1. De verzoekende partij voert een vierde middel aan dat als volgt luidt:

“Schending van het redelijkheidsbeginsel:

Verzoeker is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskend heeft.

Bij zijn verzoekschrift dd. 28 oktober 2008 en navolgend schrijven had verzoeker overtuigende medische verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoeningen waaraan hij lijdt.

Uit de voorgebrachte medische attesten opgesteld door de behandelende arts bleek dat de medische aandoeningen van verzoeker van die aard zijn dat hij nood heeft aan een regelmatige opvolging door een psychiater en dat er geen alternatieven bestaan voor de lopende behandeling.

De voorgelegde verslagen betreffen objectieve en verifieerbare documenten.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Het is onredelijk dat verweerder verzoeker niet aan een medisch onderzoek heeft onderworpen, doch zich beperkt heeft tot een verwijzing naar een voorbarig advies van de ambtenaar-geneesheer, dat in tegenstrijd was met de medische verslagen van verzoekers arts.

Het gegrond verklaren van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter Vw. is een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van verweerder (dd. 30 november 2011) te worden vernietigd.”

2.3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verzoeker beklaagt er zich over niet aan een bijkomend medisch onderzoek te zijn onderworpen op initiatief van de arts-attaché.

De verwerende partij verwijst naar het betoog desbetreffend ter gelegenheid van het eerste middel.

Ook het vierde middel mist iedere ernst. “.

2.3.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Uit de bespreking van de voorgaande middelen is reeds gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid en op basis van een correcte feitenvinding heeft geoordeeld dat de aandoening van de verzoekende partij behandelbaar is in Irak en dat de noodzakelijke medische zorgen er beschikbaar en toegankelijk zijn en dat zij kan reizen. Gelet op de analyse van de voorgaande

middelen blijkt dat de verzoekende partij met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Waar de verzoekende partij opnieuw stelt dat het onredelijk was van de verwerende partij om haar niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen en zich louter heeft beperkt tot een verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer, verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste en tweede middel.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN